

עפ"ג 6473/05/22 - שיר סנדלר - נגד מדינת ישראל -

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ג 6473-05-22 סנדלר נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 63705/2020

לפני כבוד השופטת מרשק מרום, אב"ד
כבוד השופט העמית צלקובניק
כבוד השופט ארד-אילון
מערכת שיר סנדלר - ע"י ב"כ עוה"ד אורי בן-נתן, שיר שם-טוב ונדב
ג'יאן
נגד מדינת ישראל - באמצעות פמ"מ וע"י עו"ד דן כהן
משיבה

פסק דין השופטת מרשק-מרום, אב"ד:

1. ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בנתניה (כבוד השופט גיא אבנן) מיום 29.03.22, בת"פ 49042-02-20, במסגרתו הורשעה המערערת על יסוד הודאתה בעובדות כתב-אישום מתוקן, בעבירות של **הספקת סמים מסוכנים** לפי סעיפים 19+13א לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש] תשל"ג-1973 [להלן: "פקודת הסמים"] ו**פעולות בחפץ אסור/מסוכן בכלא** לפי סעיף 52 (ב)(1)(א)-(ד) לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש] תשל"ב-1971 [להלן: "פקודת בתי הסוהר"].

על המערערת נגזרו 10 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופסילה על תנאי המפורטים בגזר-הדין וקנס בסך 5000 ₪, וטענתה המרכזית היא, כי בית-המשפט קמא החמיר עימה משהטיל עליה מאסר לנשיאה מאחורי סורג ובריאח ולא מאסר לתקופה שניתן יהיה לשאתו בדרך של עבודות שירות.

2. המערערת היא עורכת-דין משנת 2014.

עניינו של כתב-האישום בשני אירועים שהתרחשו בין החודשים דצמבר 2019 - פברואר 2020, תוך ניצול מעמדה כעורכת-דין, על-מנת להעביר לאסיר סמים וכן אריזה ובתוכה חומר אסור.

האירוע הראשון החל בכך שאחר, שזהותו אינה ידועה, יצר קשר טלפוני עם המערערת בחודש דצמבר 2019, ואמר שהוא מעוניין למסור לה "כסף" אותו תעביר לאסיר בשם אמיר עיסא בבית-הסוהר "רימונים". בחלוף ימים אחדים, נפגשו המערערת והאחר בסמוך למקום מגוריה, שם העביר לה האחר אריזה מגולגלת ובה חומר

שאסור להכניסו לבית הסוהר. במהלך שבוע המערערת נשאה את החומר בין חפציה האישיים. ביום 13.1.20 הגיעה המערערת ל"רימונים" מתוקף עבודתה כעורכת-דין, במטרה להעביר לו את החומר, וכך אכן עשתה. בתמורה, שולם למערערת סך של 2981 ₪, אשר הופקד בשלוש פעימות באמצעות שירות העברת כספים בדואר ישראל ונפדה על-ידיה בהמשך.

האירוע השני התרחש בהמשך למתואר לעיל, כאשר האחר ביקש מהמערערת להיפגש עמו פעם נוספת, והשניים אכן נפגשו - הפעם בכפר קאסם. בפגישה זו נכח אדם נוסף, והוא אשר העביר למערערת מעטפה ובה שתי אריזות - אחת הכילה סם מסוג חשיש במשקל 38.17 גרם, השנייה הכילה סם מסוג קנבוס במשקל 3.48 גרם. המערערת חשדה שהמעטפה הכילה סמים, אך נמנעה מלפתוח אותה, וגם הפעם נשאה את המעטפה בין חפציה האישיים במשך שבוע ימים, עד אשר הגיעה לכלא ביום 12.2.20. המערערת פגשה את האסיר בחדר המיועד למפגש בין עורכי-דין ואסירים, ומסרה לו את הסמים.

תסקיר שירות מבחן וראיות לעונש

3. לבית-המשפט קמא הוגשו שני תסקירים, מהם עולה שהמערערת בת 33, גרושה ללא ילדים, כיום עובדת כמטפלת בילדים בגיל הרך בגן פרטי. במהלך הקשר עם שירות המבחן הציגה תעודות הוקרה והמלצות המעידות על הצטיינותה במסגרות השונות ועל חייה הנורמטיביים.

ברקע ביצוע העבירות מצויה, לטענתה, זוגיות מורכבת שניהלה באותה תקופה, ושבמהלכה לוותה כספים מגורמים שוליים, לבקשת בן זוגה שהיה מכור להימורים, אשר הביאו לצבירת חובות אצל אותם גורמים מאיימים ושהפעילו עליה לחצים לתשלום הכספים ואיימו עליה. בנוסף, לקחה הלוואות מבנקים, ובינתיים הגיעה להסדר חובות הכרוך בתשלום חודשי. תקופה זו לוותה, לדבריה, במצוקה נפשית קשה בשל חשש לפגיעה בה ובקרוביה, וכן בשל חשש לפנות למשטרה או לשתף את משפחתה על כך. אותם גורמים מאיימים דרשו ממנה להעביר את הסמים לכלא, והיא עשתה זאת מתוך מצוקה ולחץ שהופעל עליה, וללא כל קשר לאסיר או להסכם לפיו תקבל תמורה על ההעברה. היא הביעה חרטה ובושה על מעשיה, אשר אינם מאפיינים אותה ואת התנהלותה, העלתה חשש באשר לעתידה כגננת, וכן הקפיאה מיוזמתה את חברותה בלשכת עורכי הדין.

מעצרה בתיק הנוכחי הביא להפסקת העסקתה כגננת במשרד החינוך ולעזיבת לימודי תעודת ההוראה שהחלה, ובנוסף היא ומשפחתה חוו טלטלה משמעותית עקב ההליכים הפליליים המתנהלים כנגדה.

שללה שימוש בסמים, ואף בדיקת שתן שביצעה נמצאה נקייה מסמים.

המערערת החלה טיפול פסיכולוגי במצב רוח ירוד, ובהמשך מצבה הנפשי השתפר והיא גילתה כוחות להתמודדות עם מצבי סיכון. לאורך המפגשים המערערת לקחה אחריות על מעשיה תוך ניסיון לסגל לעצמה יכולת קבלת החלטות נכונות ושקולות. הטיפול הפסיכולוגי סייע לה להתמודד עם משברים במהלך ההליך המשפטי, לפתח שיקול דעת ולהציב גבולות לאחרים. המערערת התמידה בטיפול הפסיכולוגי, ולהערכת הפסיכולוגית, המערערת הגבירה מודעתה העצמית להתנהלותה, אך עדיין ישנם

פערים בין תפקודה החיצוני והאינטלקטואלי לבין יכולותיה ובחירותיה הרגשיות.

שירות המבחן התרשם משיתוף הפעולה של המערערת, לצד פער בין יכולותיה הקוגניטיביות לבין תפקודה במערכות יחסים והתנהגותה בעלת דפוסי המרמה, כפי שעולה מאופי העבירות, וכן קשייה בקבלת החלטות במצבי דחק, דפוסי ריצוי בולטים ביחסיה הבינאישיים וחוסר יכולתה להציב גבולות במצבים מורכבים. עם זאת, בשל העדר דפוסי שוליים או התמכרויות מושרשים, וההתרשמות שההליך הפלילי נחוזה כגורם מרתיע וכטריגר לקבלת טיפול, המליץ שירות המבחן להטיל על המערערת עונש מוחשי בדמות עבודות שירות לצד צו מבחן ומאסר על תנאי.

4. מסיכום טיפול שנערך על-ידי הפסיכולוגית המטפלת בדצמבר 2021 עולה, כי הטיפול היטיב עם המערערת, אותו החלה בחרדה וביטחון עצמי נמוך, בהמשך מצבה הנפשי השתפר, והיא רכשה כלים להתמודדות עם מצבי סיכון ולניתוק קשרים שאינם מיטיבים עבודה. הומלץ על המשך טיפול, וכן לאפשר ביצוע עבודות שירות, שכן הטלת עונש מאסר בפועל עלולה להיות הרסנית עבודה ועבור ההליך הטיפולי שהיא נמצאת בעיצומו.

5. הוגשו מסמכים רבים ונשמעו עדי הגנה, אשר כולם דיברו בשבחה של המערערת ובהיותה אשת חינוך מסורה לילדים.

גזר-הדין של בית-המשפט קמא

6. בית-המשפט קמא קבע, כי לא ניתן להפריז בחומרת מעשיה של המערערת: היא ביצעה עבירה של הספקת סמים, עבירה חמורה כשלעצמה; החדרת סמים לבית-הסוהר מהווה נדבך נוסף לחומרה, בכך שהיא טומנת בחובה השלכות קשות נוספות, לרבות פגיעה בניהול התקין של בית-הסוהר ובהגברת פשיעה ואלימות בין כתליו; המערערת פעלה בשתי הזדמנויות שונות, באופן מתוכנן, נשאה את החומרים האסורים בקרב חפציה האישיים; נסיבות העבירות מעידות על הסלמה במעשיה, כאשר לאחר קבלת תמורה בגין האירוע הראשון, הגיעה במיוחד לכפר קאסם, שם נפגשה עם שני אנשים שונים והמשיכה במעשיה הפליליים - התנהלות השומטת את הבסיס תחת טענתה שהתלבטה רבות אם לבצעם.

7. בית-המשפט קמא הדגיש, שהמערערת ניצלה את מעמדה כעורכת-דין על-מנת לאפשר את ביצוע המעשים, והגיעה לבית-הסוהר באמתלה של ביקור לקוח - חרף העובדה שכלל לא הכירה את האסיר. בהתנהלותה זו, פגעה המערער הן במעמדם הציבורי של עורכי-הדין כקציני בית-משפט, הן במערכת היחסים בין ציבור עורכי-הדין הנורמטיבי הנותן שירות ללקוחותיו, לבין שירות בתי הסוהר. מעשים אלו גורמים לשב"ס להקשות על עורכי-הדין המגיעים לבצע את עבודתם, תוך פגיעה ישירה לא רק בעורכי-הדין, אלא גם בציבור העצורים והאסירים.

8. בית-המשפט קמא פירט פסיקה רלבנטית, בעיקר בעניינם של סניגורים אשר ניצלו לרעה את עיסוקם על-מנת להחדיר סמים לבית-הסוהר, ודחה את האבחנה שהוצעה על-ידי ההגנה, לפיה הפסיקה עוסקת בעניינם של עורכי-דין העוסקים בפלילים, לעומת המערערת אשר למעשה לא עסקה כלל בעריכת-דין. בית-המשפט חזר ופירט את הנסיבות המחמירות בעניינה של המערערת, וקבע מתחם עונש כולל לשני האירועים שנע בין 12 ועד 24 חודשי מאסר בפועל.

9. באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות ציין בית-המשפט קמא, כי המדובר באישה צעירה, נעדרת הרשעות קודמות, אשר מגיעה מרקע נורמטיבי ושאפה למצוינות בכל תחום בו עסקה. עוד אימץ בית-המשפט את הטענה, לפיה עובר לביצוע העבירות התמודדה המערערת עם מצוקה כלכלית ורגשית. הודגש, כי ראוי לזקוף לזכותה את שיתוף הפעולה של המערערת עם גורמי האכיפה, אשר מסרה פרטים שלא היו ידועים לחוקריה על אודות האירוע הראשון. עוד אימץ בית-המשפט קמא את התרשמות שירות המבחן כי המדובר במי שאיננה מאופיינת בדפוסים עברייניים, אשר שיתפה פעולה בהליך טיפולי, ואין חולק שגזירת מאסר בפועל יקשה עליה עד מאד.

10. בית-המשפט קמא קבע, לכן, שניתן לחרוג במידת-מה מהרף התחתון של המתחם שנקבע, אך מבלי לפגוע בעקרון לפיו יש לגזור עליה עונש מוחשי שיהלום את חומרת מעשיה, **"ידגיש את הקלון שבהם"** (פסקה 10 לגזר-הדין), וירתיע אותה ושכמותה. בית-המשפט קמא הוסיף, כי **"נשוב ונזכור כי במעשיה פגעה הנאשמת בציבור עורכי-הדין בכלל ועורכי-הדין הפליליים בפרט, אלו העושים עבודתם נאמנה בייצוג מקצועי של לקוחותיהם, מתייצבים בכל שעה משעות היממה בתחנות המשטרה ובבתי המעצר כדי ליתן ייעוץ, וראויים להכרה כקצינים נאמנים של בית המשפט. העונש שייגזר על הנאשמת - יש בו כדי לבטא, בין השאר, את שפל המדרגה אליו הגיעה, ואת התהום הפעורה בין מעשיה לבין האמון בית המשפט נותן וימשיך לתת בציבור עורכי הדין. בית-המשפט מחויב להוקיע את מעשיה של הנאשמת, ולהדגיש כי מדובר בחריג שבחריגים הראוי לעונש בהתאם."** (שם).

נימוקי הערעור

11. שגה בית-המשפט קמא בקביעת מתחם העונש, בכך שלא כלל במסגרת שיקוליו את הנסיבות שהיוו רקע לביצוע העבירה ואשר מקרבות את המערערת לסייג הכורח. דבריה של המערערת בבית-המשפט היוו עדות לכל דבר, והיא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח קרבה לסייג בכך שפעלה בצל איומים וחשש לשלומה ושלומו מקורביה.

12. שגה בית-המשפט קמא בכך שלא התייחס לשוני הקיים בין כל פסקי הדין שסקר לבין המקרה דנן. בענייננו, בניגוד ליתר המקרים, מדובר בעורכת דין אשר אינה עוסקת במקצוע כלל, ואשר העבירה את החבילה תוך "עצימת עיניים" ומבלי לבדוק את תוכנה.

13. שגה בית-המשפט קמא כאשר חרג לקולה ממתחם העונש מטעמי שיקום בצורה שאינה מספקת. המערערת הביעה חרטה ונכונות לחזור למוטב ואף שיתפה פעולה עם גורמי אכיפת החוק באופן בו חשפה בפניהם פרטים שלא היו ידועים קודם לחקירתה. חריגה ראויה מטעמי שיקום במקרה זה, שמשמעותה מתן אפשרות למערערת לשאת את עונשה בדרך של עבודות שירות, מהווה אינטרס ברור של החברה.
14. קביעת בית-המשפט קמא כי גזירת עונש מאסר בפועל תקשה על המערערת אך לא תדרדר אותה אל העולם העברייני, עקב היותה בחורה נורמטיבית, אינה עולה בקנה אחד עם מטרות הענישה, ולא יעלה הדעת כי בשל אורח חייה התקין תישא היא מאסר מאחורי סורג ובריח.
15. שגה בית-המשפט קמא בקביעתו לפיה פגיעה המערערת בציבור עורכי הדין וכן בביטוי שנתן בעונש לפגיעה שנגרמה לאמון בית-המשפט בעורכי הדין. זאת, לאור העובדה שהמערערת אמנם הוסמכה כעורכת דין, אך לא עסקה במקצוע כלל.
16. שגה בית-המשפט קמא כאשר לא קיבל את הדעה המקצועית של גורמי הטיפול לפיהן אין להטיל עונש מאסר בפועל, וכן לא קיבל את חוות דעתה של הפסיכותרפיסטית באשר למצבה הנפשי של המערערת.
17. על כן, מבוקש לקבל את הערעור, לבטל את עונש המאסר בפועל ולהשית עונש שיקומי ההולם את מצבה של המערערת.

עמדת המדינה

18. ב"כ הפרקליטות סמך ידיו על גזר-דינו של בית-המשפט קמא וטען, כי הוא מבוסס היטב בהתחשב בנסיבות החמורות של העבירות ובמדיניות הפסיקה הברורה המחייבת השתת עונש מאחורי סורג ובריח.
19. ב"כ הפרקליטות הדגיש, כי בדבריה המערערת חרגה מהמסכת העובדתית המוסכמת בכתב-האישום שתוקן לקולה בהעלאת הטענה של קרבה לסייג הכורח, ולו המדובר היה בטענה ממשית, היה מקום לשמוע ראיות בנושא.
20. חרף האמור, ב"כ הפרקליטות מוכן היה לקבל את הטענות כי ברקע לביצוע המעשים חובות לשוק האפור - אך בכל מקרה, אין בכך כדי להוות נסיבה לקולה ולהביא להקלה בענישה.

21. אין מקום לערוך אבחנה בין המערערת לבין עורכי-דין פליליים אחרים שסרחו, שכן גם לגביהם נטען כי פעלו על רקע מצוקות כאלה ואחרות, ומדובר בכל מקרה בניצול מעמדו של עורך-הדין - כאשר בעניינה של המערערת המדובר בשני מקרים, תוך קבלת תמורה ותכנון עם אחרים.

דין והכרעה

22. אומר כבר, כי לו תישמע דעתי - דין הערעור להידחות.

23. אני רואה עין בעין עם בית-המשפט קמא, כי קיימים מספר רבדים של נסיבות לחומרה, המביאים לתוצאה הסופית לפיה, שליחתה של המערערת אל מאחורי סורג ובריה היא התגובה העונשית היחידה ההולמת, חרף נתוניה הבסיסיים החיוביים.

24. נדמה שאין צורך להכביר בחומרת העבירה של הספקת סמים כשלעצמה, כאשר כל עבירות הסמים המנויות בסעיף 13 לפקודת הסמים מטרתן להילחם בנגע הסמים, ולהגן על שלום הציבור ובריאותו מפני הנזקים הנגרמים כתוצאה מהשימוש בסמים.

החדרת סמים לכלא מוסיפה ופוגעת בערכים נוספים, ובהם שמירת הסדר והמשמעת בכלא, שמירת ביטחונם של הנתונים במשמורת ושל סגל הכלא, ומניעת סכסוכים אלימים ומאבקי שליטה בין האסירים.

25. כאילו לא די באלו, עסקינן במקרה חריג של עורכת-דין אשר החדירה סמים וחומר אסור למתקן כליאה, וכשעבירות אלו מבוצעות על-ידי עורך-דין, נפגעים ערכים חשובים נוספים, המצויים ביסוד היכולת של מערכות המשפט והאכיפה לבצע תפקידיהם ולאמון שניתן בהן. וכך הוגדרה חומרת הפגיעה בעניינה של עורכת-דין **ברקו** (ע"פ 5135/11 **מדינת ישראל נגד ברקו** (31.5.2012), להלן: "**עניין ברקו**"), אליו עוד אדרש בהמשך:

"... כאמור לעיל, מעבר לעצם החומרה שיש בעבירה של אספקת סם בכלל, ואספקת סם לאסיר בפרט, חומרה יתרה נודעת לעובדה שהעבירה בוצעה על ידי עורכת דין תוך ניצול מעמדה המיוחד ושימוש לרעה בזכות הייצוג שניתן לה מקום מיוחד ונכבד במשפט. לא ניתן לקיים שיטת משפט השואפת להתחשבות מרבית בזכויות נאשמים ללא מתן אמון מלא בסנגורים. אם ברצוננו שלסנגוריה יתאפשר לייצג את הזקוקים לשירותיה ללא לאות וללא מורא, אין לאפשר להתנהלות כמו של המערערת להתרחש. חציית הקווים על ידי עורכת דין, במסגרת פעילות הנחזית להיות מתן שירות משפטי, היא מעשה המבזה את המקצוע ומבטא בוז עמוק לשלטון החוק ולחובה לשמור חוק." (פסקה 41 לפסק-דינו של כב' השופט זילברטל).

26. ואכן, "חציית הקווים" על-ידי המערערת היא מובהקת. המערערת פעלה באופן מתוכנן בשתי הזדמנויות שונות מול אנשי קשר שונים, כאשר באירוע הראשון אף זכתה לתמורה כספית; היא לא היססה להיפגש עם אנשי הקשר בפעם הראשונה בסמוך לביתה, ובפעם השנייה נדדה דרכה למקום מפגש מרוחק ממנו; המערערת החדירה חשיש, קנבוס וחומר אסור למתקן כליאה, ולידיו של אסיר שאינו מוכר לה; המערערת אף התהלכה תקופה ממושכת בעוד החומרים האסורים בין חפציה.

27. אני מוכנה להניח, שהמערערת אכן פעלה מתוך מצוקה קשה, כפי שתיארה בבית-המשפט (בין אם במסגרת של "עדות", בין אם במסגרת דבריה האחרונים בטרם גזירת-הדין). עם זאת, אין בכך כדי להפחית ממימד התכנון וחומרת התעוזה שבמעשיה, ובוודאי שאין בכך כדי להעמידה בקרבה לסייג הכורח, כפי שניסה לשכנע אותנו הסיניגור המלומד. למערערת עמדה יכולת הבחירה עוד לפני האירוע הראשון ובמהלכו; גם לאחריו, יכלה המערערת שלא להמשיך במעשיה, אך היא דבקה במשימתה עד שאפילו פדתה את התשלום שהועבר לה; וכאילו לא די באלו, הסכימה היא לבצע החדרה פלילית נוספת באותה דרך. דבריה לפנינו, לפיהם לאחר מעצרה הגיעה להסדרים כספיים עם אותם גורמים מאיימים ועם הבנקים (ככל הנראה) בסיוע הוריה, הם העדות הטובה ביותר לכך, שהמערערת יכולה היתה לבחור בפתרון לגיטימי ונורמטיבי למצוקה אליה נקלעה, בהתאם לערכיה הבסיסיים. את טענתה כאילו ביצוע עבירות פליליות ברמת חומרה גבוהה היתה כמעט כורח המציאות יש לדחות בשתי ידיים, היא אף מבטאה העדר תובנה לחומרת המעשים, ובכל מקרה אין בה כדי להשפיע על עיצוב המתחם באופן הנתען על-ידי הסיניגור המלומד.

28. עניינה של המערערת מצטרף למקרים לא רבים (לשמחתי) של עורכי-דין שסרחו בדפוס פעולה דומה. בית-המשפט קמא הפנה, בצדק, **לעניין ברקו** - שם דובר בעורכת-דין צעירה שהורשעה בעבירה של אספקת סם מסוכן, לאחר שניצלה ביקור מקצועי בכלא כדי להבריש לשני אסירים 2.93 גרם קוקאין, 20 גלולות קלונקס ושתי גלולות ויאגרה. עונשה נגזר ל-7 חודשי מאסר בפועל, כעונש עיקרי, וערעורה נדחה תוך ציון ש"**נראה כי בית משפט קמא זקף לזכותה כל שניתן והסתפק בענישה מתונה ביותר בהתחשב בחומרה הרבה מאד של המעשה**".

בת"פ (כפר סבא) 2029/08 **מדינת ישראל (שלוחת תביעות כפר סבא) נגד זיו** (31.01.2010), נדון עניינו של עו"ד **זיו ז"ל**, אשר הורשע בעבירה של החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית, לאחר שנלכד כשעמד להיכנס לכלא למטרת ביקור מקצועי, כשהוא מחזיק בכיסו 4.56 גרם חשיש ו-39 גלולות MDMA, אותם התכוון להעביר לשני אסירים מלקוחותיו. עונשו נגזר ל-8 חודשי מאסר בפועל, כעונש עיקרי, כשבגזר הדין פורטו הנסיבות יוצאות הדופן של האיש ושל ההליך. ערעור שהגיש על הכרעת-הדין ועל גזר-הדין נדחה בע"פ (מחוזי מרכז) 21654-02-10 (מיום 27.4.2010), תוך שנקבע כי עבירת החדרת סמים אל בין כותלי בית הסוהר מחייבת השתת עונש מאסר ממושך, **"ואם באדם 'רגיל' כן, בעורך דין המועל באמון שניתן בו ומנצל את ביקוריו בכלא למטרה פלילית מובהקת - על אחת כמה וכמה**".

בית-משפט זה דן בעניינו של עו"ד **שטיינברגר** בעפ"ג (מחוזי מרכז) 5894-09-21 **שטיינברגר נגד מדינת**

ישראל (14.2.22), אשר שימש כסניגור פלילי והורשע באספקת סם מסוכן בכך שניצל מפגש בבית הסוהר עם מרשו - אסיר, וסיפק לו 0.94 גרם קוקאין שהאסיר נטל לידיו וצרך חלק ממנו לנגד עיניו של המערער. בית-משפט השלום גזר על המערער 11 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים, ולבסוף בערעור הקלנו במידת-מה בעונשו בשל מחדלי חקירה ממשיים ועל רקע העונש שנגזר על האסיר - והעמדנו אותו על עונש מאסר בפועל לתקופה של 8 חודשים, ולנשיאה מאחורי סורג ובריה.

29. אמנם, במקרים אלו דובר על עורכי-דין העוסקים בפלילים, אך לטעמי כל ניסיון לערוך הבחנה ביניהם לבין המערערת אך ורק בשל העובדה שלא עסקה בפלילים או שעסקה בעריכת-דין באופן מזדמן, דינו להידחות. המעילה באמון ו"חציית הקווים" של המערערת מצויה באותה רמת חומרה, כאשר היא - כמו עורכי-הדין הפליליים שסרחו - ניצלה באופן בוטה את מעמדה ותפקידה כעורכת-דין, את "חלון ההזדמנויות" שנפתח עבורה כמי שאמורה ליתן שירות מקצועי ללקוח בבית האסורים, ואת האמון שניתן לה על-ידי שב"ס ובית-המשפט לכל עורך-דין באשר הוא.

30. בית-המשפט קמא סקר את השוני והדמיון בין גזרי-הדין השונים, וקבע מתחם עונשי המצוי בהלימה למסכת העובדתית שלפנינו, הכוללת שני אירועי החדרה של סמים הנחשבים "קלים" וכן חומר אסור, קבלת תמורה ומימד התכנון. לא מצאתי כל בסיס להתערבות ערכאת ערעור במתחם שנקבע, והוא מבוסס היטב בפסיקה הרלבנטית שנסקרה על-ידי בית-המשפט קמא, בשינויים המחויבים.

31. אזכיר, כי בכל מקרה ערכאת הערעור בוחנת, בראש ובראשונה, את התוצאה העונשית הסופית שבגזר הדין, ובמילים אחרות - גם אם נפלה טעות בקביעת מתחם הענישה ההולם על-ידי הערכאה הדיונית (ויודגש, כי איני קובעת כך בענייננו), הרי שאין בכך כדי להצדיק את קבלת הערעור במקרים שבהם התוצאה העונשית אינה מצדיקה התערבות (ראו, למשל: ע"פ 5407/21 **דלאשי נגד מדינת ישראל** (15.2.2022) בפסקה 9; ע"פ 2454/18 **שיינברג נגד מדינת ישראל** (6.12.2018) בפסקה 19). בית-המשפט קמא התחשב במגוון נסיבותיה האישיות של המערערת, ביכולותיה הטובות ובהישגים אליהם הגיעה בחייה הנורמטיביים, בהליך השיקום שהיא מצויה בעיצומו ובמצוקה עימה התמודדה. כמו-כן, בית-המשפט קמא ציין את שיתוף הפעולה הממשי של המערערת במהלך חקירתה, בכך שמסרה פרטים לחוקריה על אודות האירוע הראשון שלא היו ידועים להם. בנוסף, ברורה ההשפעה הקשה מאד שתהיה לשליחתה של המערערת אל מאחורי סורג ובריה - עליה ועל משפחתה.

32. לאור האמור לעיל, מקובלת עליי גישתו של בית-המשפט קמא אשר הלך לקראת המערערת וחרג במידת-מה ממתחם העונש ההולם, בעיקר בשל ההליך השיקומי בו החלה עם שחרורה ממעצר. עם זאת, בהתאם למדיניות הפסיקה העקבית, המחייבת לשלוח מסר ברור למי שמעז להחדיר סמים לבית הסוהר, כשהדברים נכונים ביתר שאת כשעסקין בעורך-דין המועל באמון כל המערכות ומנצל את מעמדו המקצועי כדי לבצע עבירות, אין כל מקום לשקול הקלה בעונש ולהשית על המערערת עונש מאסר לנשיאה בדרך של עבודות שירות. בנוסף, הוקעת המעשים והדגשת הקלון בהם, כמו גם הצורך להרתיע את ציבור עורכי-הדין לבל יעזו לנצל את מעמדם המיוחד ולבצע עבירות, מחייב השתת עונש

מאסר מאחורי סורג וברז.

33. לאחר שמצאתי כי לא נפלה כל שגגה בגזר-דינו של בית-המשפט קמא, אציע לחברי לדחות את הערעור.

דנה מרשק-מרום,

שופטת

השופט ארד-אילון:

1. נאמנה עלי הדרך בה הציגה חברתי, אב"ד כבוד השופטת מרשק-מרום את הדברים, ונאמנים עלי דבריה באשר לחומרת העבירה. אכן, העובדה שהמערערת אינה עוסקת בדרך כלל בעריכת דין בכלל ובפלילים בפרט אינה נסיבה לקולה. חומרתה הייחודית של עבירה שנעשית בידי עורך דין נובעת מכך, שמערכת אכיפת החוק נותנת אמון מיוחד בעורכי דין כשהם פועלים בשם לקוח, בין אם הם באים ויוצאים בשעריה דרך קבע, ובין אם מדובר בשירות מזדמן.

2. הנחת העבודה - שבלעדיה נתקשה לקיים מערכת אכיפת חוק יעילה ומועילה - היא שעורכי דין המייצגים בעלי דין בנאמנות ובמסירות הם גם שליחים של מערכת המשפט, בבחינת officer of the court. משעורכת דין פועלת באופן עברייני היא מכשילה את מערכת אכיפת החוק, וגורמת לכרסום באמון החיוני שנותנת מערכת אכיפת החוק בעורכי דין בדרך כלל. על כן, מעבר לחומרתה של עבירת הברחת סמים לבית הסוהר (ע"פ 6048/04 אברהם אדגואיצאנו נגד מדינת ישראל (2005)), מתקיים במקרה מעין זה, יסוד מחמיר של פגיעה באמון, שעליו עמד כבוד השופט זילברטל בפרשת ע"פ 5135/11 ליאורה ברקו נ' מדינת ישראל (2012):

"לא ניתן לקיים שיטת משפט השואפת להתחשבות מרבית בזכויות נאשמים ללא מתן אמון מלא בסנגורים. אם ברצוננו שלסנגוריה יתאפשר לייצג את הזקוקים לשירותיה ללא לאות וללא מורא, אין לאפשר להתנהלות כמו של המערערת להתרחש."

3. יחד עם זאת, בהיבט העונשי, כל מקרה ראוי שידון לגופו, לא רק לפי המעשה אלא גם לפי העושה, ובהשוואה למקרים דומים בהתאם למדרג חומרתם. עומדים בפנינו, למרבה ההקלה, רק מקרים בודדים של הרשעת עורך דין בהברחת סם לבית סוהר. עובדה זו מחייבת אותנו לזהירות בהשוואה ביניהם, אך היא גם מלמדת שעבירה מעין זו, הנעברת בידי עורך דין בכניסתו למתן שירות מקצועי בכלא, היא מעשה חריג ביותר, שאינו מלמד על הכלל.

4. שלושת המקרים האמורים, שבהם הורשעו עורכי דין על כך שהכניסו בעבירה סמים לבית הכלא חמורים

מהמקרה דנן, הן בפרטי המעשה ובעיקר במידת האשם של כל אחד מהמורשעים. בשלושתם עורכי הדין לא הודו ולא קיבלו אחריות למעשיהם, בניגוד להודאה המלאה ולחרטה הכנה של המערערת. בהשוואת הנסיבות האישיות הייחודיות, עניינה של המערערת שבפנינו מצדיק הקלה רבה יותר מזו שהצדיקו נסיבותיהם של כל אחד מעורכי הדין בשלושת המקרים הקודמים. ואף על פי כן, העונשים שהוטלו בשלושת המקרים האלו, קלים משמעותית מהעונש שהוטל על המערערת.

לנוכח זאת, מצאתי שהעונש שהוטל על המערערת גבוה מהעונש ההולם במידה ניכרת, ועל כן ראוי להקל בו.

5. מאיר זיו ז"ל, היה עורך דין ותיק ומוכר שעסק בפלילים. במשפט התברר שהוא עצמו השתמש דרך קבע בסמים וככל הנראה היה מכור ממש. הוא הורשע בהחדרת סם מסוג חשיש אך גם 39 גלולות MDMA, אותם התכוון להעביר ללקוחותיו. אך בזכות ערנותו של סוהר לא הושלמה העבירה. משנתפס, הודה רק בהחזקת החשיש וטען שמטרתו שימוש עצמי, וכפר בידיעה שהחזיק MDMA. לאור עמדתו הוא ניהל משפט מורכב, בשלוש ערכאות, אשר בסיומו נדחתה הגנתו מכל וכל.

עונשו נגזר ל-8 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי. בגדר העונש נשקלו לזכותו נתוניו האישיים והבריאותיים, ההרס הכלכלי שנגרם לו בשל נפילתו והליך הגמילה מסמים שעבר. לחובתו נשקלו העובדה שלא לקח אחריות על העבירה שבה הורשע, שגרסתו גם בחקירה וגם בעדות הייתה **"שקרית ומיתממת"**, ו**"החרטה הייתה ממנו והלאה"** (ת"פ (כפר סבא) 2029/08 **מדינת ישראל (שלוחת תביעות כפר סבא) נגד זיו** (31.01.2010); ע"פ (מחוזי מרכז) 21654-02-10 (27.4.2010), רע"פ 3979/10 (2010) (לא פורסם)).

זיו התנגד לדרישת לשכת עורכי הדין להשעותו לצמיתות מהמקצוע, ובסופו של דבר הורה בית הדין הארצי על השעיתו ל-9 שנים בפועל ולשנה על תנאי. זיו הגיש בקשת ערעור על חומרת עונש ההשעיה (ולשכת עורכי הדין הגישה בקשה על חומרת העונש), ובית המשפט העליון מצא שלא להתערב בעונש ההשעיה (בר"ש 2824/12 **ועדת האתיקה המחוזית של לשכת עורכי הדין, מחוז תל אביב נ' מאיר זיו** (2012)).

6. בהשוואה למערערת, מדובר בסם "קשה" יותר, בכמות גדולה (39 גלולות), כאשר מעשה העבירה הוא מעין שותפות או קשר בינו לבין לקוחותיו שישבו בכלא, והוא נעשה מרצונו, ללא שידול, וכחלק מעיסוקו המקצועי ומכך שהוא עצמו השתמש בסמים. כך, אף שמדובר במקרה יחיד, ובהחזקה שלא הגיע לכדי הספקה בפועל, הרי שנסיבות העבירה חמורות מאלו של המערערת, ומידת האשם של זיו - אשר אינה תלויה במסירת הסם בפועל - גבוהה משלה.

יתירה מכך, זיו ניהל משפט ממושך, ועל כן בעונשו לא ניתנה הקלה הבאה עם הודאה החוסכת משפט. גם בסופה של הדרך, לא לקח אחריות על העבירה בה הורשע ולא הביע חרטה לגביה. נסיבותיו האישיות, כואבות ככל שהיו, נבעו במידה ניכרת מן העבירה שעבר - עורך דין וקצין בית משפט - ומהתנהגות עבריינית מובהקת של שימוש אינטנסיבי בסמים, עד כדי התמכרות, אשר מהוות חציית קיום מלאה ומובהקת, מהעולם המגן על החוק לעולם המפר את החוק.

7. ליאורה ברקו הייתה בעת העבירה עורכת-דין שעסקה בייצוג בפלילים. היא הורשעה בעבירה של אספקת סם מסוכן, לאחר שניצלה ביקור מקצועי בכלא כדי להבריח לשני אסירים שהיו ללקוחותיה סם "קשה" מסוג קוקאין, וכן 20 גלולות קלונקס ושתי גלולות ויאגרה. גם במקרה זה מדובר במעבר חד של מי שמייצגת אותם מול רשויות החוק כקצינת בית המשפט, למי ששותפה עם לקוחותיה לפעילות עבריינית מובהקת, והדברים עולים גם מהדברים שהוחלפו בינה לבין לקוחה בהקלטות הסתר, שחוקיותם אושרה בהליך המשפטי, כשאמרה ללקוח

שלה "הוא מילא לך את זה, פיצץ אותם. ועכשיו חודש יהיה שקט. חודש יהיה שקט", והוא השיב לה "איזה ליאורה את" (ע"פ 5135/11 לעיל, פסקה 8).

לאור אלה, מידת האשם העולה מהתנהגותה גבוהה במיוחד, ובוודאי גבוהה מזו שנקבעה ביחס למערערת.

8. ברקו כפרה בעובדות שיוחסו לה וניהלה משפט הוכחות ממושך שבסופו הורשעה, ועונשה נגזר ל-7 חודשי מאסר בפועל, ומאסר על תנאי. ברקו ערערה על הרשעתה ועל העונש, והמאשימה ערערה על קולת העונש. בדחותו את הערעורים, קבע בית המשפט העליון ש"נראה כי בית משפט קמא זקף לזכותה כל שניתן והסתפק בענישה מתונה ביותר בהתחשב בחומרה הרבה מאד של המעשה", והוסיף כי "אין להתעלם מהתוצאה הלבר-פלילית של המעשה בדמות הפגיעה ביכולתה של המערערת לפעול כעורכת דין, שהיא פגיעה כלכלית ואישית קשה למי שהעיסוק במקצוע זה היה כל עולמו. מבחינה זו, כלפי ציבור עורכי הדין נראה כי תוצאה זו של מעשה העבירה היא גורם מרתיע בעל עוצמה, ותוספת מספר חודשי מאסר לעונש לא תתרום תרומה ממשית לשיקולי ההרתעה." כך ליבת הנסיבות האישיות שעמדו לזכותה של ברקו, הפגיעה הכלכלית והאישית, נבעו מן העבירה שעברה.

ברקו, כמו זיו, לא קיבלה אחריות לעבירה בה הורשעה גם בפני בית המשפט העליון, וממילא לא הביעה חרטה על מעשיה. לאחר הרשעתה, הושעתה בהליך משמעת ל-9 שנים בפועל.

9. אריה שטיינברגר אשר שימש כסניגור פלילי והורשע באספקת סם מסוכן בכך שניצל מפגש בבית הסוהר עם לקוחו, וסיפק לו 0.94 גרם קוקאין שהאסיר נטל לידיו וצרך חלק ממנו לנגד עיניו במהלך הביקור. גם סוג הסם וגם השימוש לנגד עיניו של עורך הדין הן נסיבות מחמירות, המלמדות על שותפות מלאה למעשה העברייני. כמו במקרים של זיו ושל ברקו, שטיינברגר - על פי העובדות בהן הורשע - חצה לחלוטין את הקווים, והפך ממייצג של לקוחו לשותפו מדעת לפעולה עבריינית, ועל כן מידת האשם שדבקה במעשיו גבוהה.

10. גם שטיינברגר כפר בעובדות וניהל משפט ממושך ומורכב בשלוש ערכאות, שבסופו אף הגיש בקשה למשפט חוזר שנדחתה. והעיקר לעניינו הוא, שבשום שלב לא קיבל אחריות לעבירה בה הורשע וממילא לא הביע חרטה. (ת"פ (שלום רמלה) 42032-10-17 מדינת ישראל נ' שטיינברגר (2021); עפ"ג (מחוזי מרכז) 5894-09-21; רע"פ 1757/22 שטיינברגר נ' מדינת ישראל (2022) בעניין החיסיון; מ"ח 3551/22 שטיינברגר נ' מדינת ישראל (2022)).

11. עניינו של שטיינברגר התברר לאחר תיקון 113 לחוק העונשין (שנחקק ב-2012), ולפיכך זהו המקרה הראשון שבו נקבע מתחם ענישה לעבירה של החדרת סם לבית הסוהר בידי עורך דין. בית המשפט המחוזי אישר את המתחם שקבע בית משפט השלום, בין 8 ל-24 חודשי מאסר בפועל כעונש עיקרי. בנסיבות המקרה, משלא נטען לחריגה מהמתחם, ואף ששטיינברגר לא קיבל אחריות לעבירה בה הורשע ולא הביע חרטה, רק בשל מחדלי חקירה שהוכחו (ושלא היה בהם כדי לפגום בהרשעה), הקל בית המשפט בעונשו, והעמידו על 8 חודשים במקום 11 חודשי מאסר שנגזרו עליו בבית משפט השלום. קרי שטיינברגר שלא קיבל אחריות ולא הביע חרטה הוענש בתחתית המתחם ממש.

12. כאשר מעמידים את מעשיה החמורים של המערערת כנגד מעשיהם של שלושת עורכי הדין לעיל, עולה שהיא לא החדירה סמים "קשים", ואין במעשיה מאפיינים המלמדים על חציית קווים מלאה ועל שותפות בחיים עברייניים, והדבר עולה בבירור גם מתסקיר המבחן.

מרגע שנתפסה המערערת - ובניגוד ברור לשלושת עורכי הדין לעיל - היא שיתפה פעולה באופן מלא, הכתה על חטא, הודתה, והחלה בהליך טיפולי ממושך. לא רק שהודתה במעשה בו נתפסה, אלא אף מסרה על מעשה נוסף שלא היה בידי המשטרה כל מידע אודותיו.

במקרה הראשון שבו הורשעה, התקבלה עמדתה שלא חשבה שמדובר בסם אלא בכסף, ובמקרה השני התקבלה עמדתה שהיא חשדה שמדובר בסם, קרי פעלה בעצימת עיניים. בלי להמעיט מחומרת הדבר, יש הבדל במידת האשם בין מי שנוהג בעצימת עיניים, לבין מי שמתכן בקור רוח וביודעין החדרת סמים לבית הסוהר בשיתוף פעולה עם לקוחו מקבל הסמים. כך, גם בשאלת היוזמה, בשלושת המקרים לעיל היוזמה הייתה של עורך הדין, ובמקרה של המערערת היא נענתה ליוזמה של אדם חיצוני, שלא היה מוכר לה.

13. על כן מצאתי שניסיונות העבירה במקרה שלה קלות מכל אחד משלושת המקרים לעיל, ודומות יותר למקרה של **אבו אלטיף** (שאינו עורך דין), אשר החדיר 26 גרם חשיש ו-1.6 גרם קנביס לכלא לאחר פניה של אדם אחר ובתמורה לתשלום. באותו מקרה נקבע מתחם ענישה של 6 עד 18 חודשי מאסר בפועל, ולאחר שהנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון, נגזרו עליו 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, בתחתית המתחם. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה, ובית המשפט העליון לא נתן לו רשות לערער על חומרת העונש (ת"פ (שלום ב"ש) 21952-10-14 **מדינת ישראל נ' אדם אבו אלטיף**; ע"פ (באר שבע) 1650-05-15 (9.6.2015); ע"פ 4144/15 (2015)).

14. הגם שהיא הורשעה בשני מקרים נפרדים, עניינה של המערערת קל יותר הן במידת האשמה שדבקה במעשיה, הן בשל העדר ההזדהות שלה עם המעשה העברייני, כעולה מהתנהגותה לאחר שנתפסה, והן לנוכח הכאה על חטא כנה ואמתית מרגע שנתפסה.

יתירה מכך, המערערת לא ניהלה הליכים נגד השעייתה. לא הובאו בפנינו פרטים מלאים בעניין זה, אולם המערערת הביעה את עמדתה הברורה שאין בכוונתה לעבוד כעורכת דין (וזאת בניגוד לזיו ולברקו ששבו לפעול כעורכי דין בתום ההשעיה). היא הבהירה, והדבר משתלב עם עיסוקה לפני הפרשה ולאחריה, שהיא רואה את עתידה בחינוך פעוטות במסגרת גני ילדים (עיסוק שבו זכתה רק לשבחים).

15. נסיבותיה האישיות של המערערת היו קשות עוד קודם לעבירה ובלי קשר אליה. אף שבחרה בפעולה העבריינית (ואיני מקל ראש באחריותה לכך), היא לא עשתה כן מתוך הזדהות עם העולם העברייני אלא לנוכח נסיבותיה שלגביהן אין מחלוקת של ממש. כפי שראינו, במקרה של זיו ובעיקר של ברקו, הנסיבות האישיות לקולא התמצו בעיקר בנפילה מאיגרא רמה לבירא עמיקתא, קרי בתוצאות העבירה שהם עברו. ובעניין זה הם ראויים להתחשבות פחותה. לא כך הדבר בעניינה של המערערת, שהסתבכה בחובות לשוק האפור בשל התנהגות שלילית של בן זוגה, דבר שהטיל עליה שלא מרצונה את חובותיו והוביל אותה למשבר כלכלי ונפשי עמוק. יתירה מכך, משנתפסה, היא עלתה על מסלול טיפולי משמעותי, כעולה מתסקיר קצין המבחן ומעמדת המטפלת שלה.

16. לנוכח דברים אלה, בחנתי את מתחם הענישה ביחס למתחם שנקבע בפרשת שטיינברגר. מצד ההחמרה היא הורשעה בשני מקרים נפרדים ולא באחד. מצד ההקלה, מדובר במידת אשם נמוכה יותר, בסם מסוג "קל" יותר, ובהעדר אינדיקציה לשותפות במעשה העברייני (שטיינברגר מסר את הסם שבו השתמש העבריין לנגד עיניו). לכן איני סבור שהיה מקום לקבוע מתחם ענישה שונה מזה שנקבע בעניין שטיינברגר, שכן יש נסיבות עקרוניות לכאן ולכאן, המתחם גם כך רחב למדי, והמקום "הגאוגרפי" לאיזון העונשי נמצא בקביעת העונש ביחס למתחם.

לאור אלה, אילו דעתי תשמע, הייתי קובע את המתחם העונשי במקרה דנן בהתאמה למתחם בפרשת שטיינברגר, קרי 8 עד 24 חודשי מאסר בפועל.

17. משבאנו לשאלת הענישה ההולמת את המערערת בנסיבותיה, אני מקבל את הניתוח של בית משפט קמא, שמצא שהעונש ההולם למערערת בנסיבותיה הוא בתחתית המתחם ואפשר שאף מתחתיו.

18. בעניין זה יש לתת משקל של ממש לאמור בתסקיר המבחן של המערערת, המלמד על לקיחת אחריות, על חרטה כנה ועל שינוי עמוק בדפוס ההתנהגות שלה. המערערת שיתפה פעולה עם הליכי הטיפול ועם שירות המבחן, וההליך המשפטי נחוה על ידה **"כגורם מרתיע ומטלטל"**. נבנתה לה תוכנית שיקום ונמצא - כהערכה מקצועית של שירות המבחן - כי **"הטלת מאסר מאחורי סורג ובריח, עלול להוביל לרגרסיה במצבה האישי והנפשי..."**, וכי **מאסר בעבודות שירות יחד עם צו מבחן יציבו "גבול ברור להתנהגותה, ויסייע בהפנמת חומרת מעשיה..."**.

19. עמדת שירות המבחן לאחר שני תסקירים שערך היא, שההליך המשפטי הציב לה גבול ברור, והוביל אותה **"להתבוננות בדפוסיה במטרה לעשות בהם שינוי"**, וכי סיכויי השיקום של המערערת גוברים בענישה בעבודות שירות על פני ענישה במאסר בכליאה. שירות המבחן מצא שכליאה ממש עלולה לפגום בסיכוי השיקום, ומנגד המשך הטיפול ומאסר בעבודות שירות עשוי להבטיח את הצלחת הליך השיקום. אף בכך יש משום תמיכה בהימנעות משליחת המערערת למאסר מאחורי סורג ובריח.

20. כאמור, אין מקרים רבים שבהם עורכי דין חוצים את הקווים ומחדירים סם לבית הסוהר. אולם בהשוואת המקרה של המערערת למקרים הקודמים, מצאתי שהמקרה חריג לעומתם, שהוא לא נובע משיבוש עברייני במערכת היחסים בין עורך הדין ללקוחו, ואף לא מהתנהגות בסיסית עבריינית של עורך הדין (בלי קשר לעבירה) או בהזדהות פלילית עם הלקוח. גם בנסיבותיה האישיות ובשיקולי השיקום, בהודאתה ובחרטתה הכנה - המערערת חריגה לעומת המקרים שמניתי. שירות המבחן ואף בית משפט קמא התרשמו שפניה של המערערת לשיקום, ושהיא הפנימה לחלוטין את הפסול במעשיה. במובנים אלה המקרה של המערערת חריג ויוצא דופן לקולה, והיא ראויה להתחשבות מיוחדת בשאלת הענישה. ראו: ע"פ 2216/21 **דורית עשור נ' מדינת ישראל** (2021); עפ"ג 55303-03-17 **דארי נ' מדינת ישראל** (2017).

לכך אוסיף, שבמבט לעתיד, ובשל כך שמדובר בעבירה ראשונה, משיקולי הרתעת היחיד, הייתי מכביד את העונש המותנה.

21. לו דעתי תשמע, במכלול השיקולים המובאים לעיל, לא היה מקום לגזור על המערערת עונש מאסר בפועל חמור מזה שהוטל בשלושת המקרים לעיל, והיה מקום לתת משקל מלא להערכות שירות המבחן בעניינה, לנוכח הדרך הטיפולית שעשתה, הן במסגרת שירות המבחן והן במסגרת טיפולית פרטית.

22. **העונש שהוטל על העותרת היה 16 חודשי מאסר, ומהם 10 בפועל ו-6 על תנאי. לאור עמדתי לעיל, לא הייתי מתערב בעונש הכולל שהוטל על המערערת, אולם הייתי משנה את רכיביו, כך שהמערערת תישא ב-8 חודשי מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות, ב-8 חודשי מאסר על תנאי, יוטל עליה צו מבחן לתקופה של שנה ושאר רכיבי העונש יישארו ללא שינוי.**

23. בשולי הדברים מצאתי להתייחס בקצרה לדרך התפתחות עמדת ההגנה, ובעיקר לכך שלאחר שהסכימה עם

המאשימה על הסדר טיעון הכולל כתב אישום מתוקן, העידה המערערת בבית משפט קמא באשר לנסיבות הקשורות לעבירה.

במקרה דנן, נשמעו דברי המערערת (ללא חקירה נגדית), רק בשל הסכמתה של המאשימה שלא לחסום אותה, ועל אף הסתייגותה המפורשת. על-כן לא נדרשנו להכרעה באשר להשפעת העניין על מסכת העובדות.

אולם במבט לעתיד ראוי להבהיר, שדרך הילוכה של ההגנה בעניין זה סותרת את ההלכה הפסוקה, הקובעת "כי במקרים שבהם הודה הנאשם בעובדות כתב האישום, יכול כל העובדות והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה" (ע"פ 3667/13 ח'טיב נ' מדינת ישראל (2014) בסעיף 24 להנמקתו של כב' השופט דנציגר).

בשלב ההסכמה על הסדר טיעון, על הצדדים (המאשימה וההגנה) לכלכל את צעדיהם בשקיפות זה כלפי זה, כדי להגיע למסד עובדתי מוסכם. אם אין בידם להגיע להסכמות באשר לעובדות החשובות להם, אפשר שאין זה מקרה מתאים להגיע בו להסדר טיעון. על כל פנים, בעניין זה כל צד נושא בסיכון הנוגע אליו, ואין מקום לקיים הוכחות באשר לעבירה, בשלב הטיעון לעונש.

אי אפשר להתיר לנאשם להביא ראיות לאחר הרשעה, בלי להתיר למאשימה לקיים חקירה נגדית ובמקרה מתאים להביא ראיות הזמה. במצב מעין זה, תכליתו של ההסדר לקניית סיכונים ולקיצור הליכים תסוכל מן היסוד.

דרור ארד-אילון, שופט

השופט צלקובניק:

לא מצאתי בעונש שהוטל על המערערת בבית משפט קמא כל חריגה משיעור העונש ההולם את מעשיה החמורים של המערערת, גם בהינתן הודאתה והנסיבות האישיות.

כפי שציין בית המשפט העליון בעניינה של **ברקו**, דברים היפים גם לגבי המערערת, "**נקודת המוצא**" היא בראש ובראשונה חומרת המעשים ונסיבותיהם. לטעמי מדובר בחומרה יתרה, נוכח ביצוען של שתי עבירות שמהותן החדרת חומרים אסורים לכלא, במקרה אחד החדרת סמים, לאחר תכנון מוקדם לו היו שותפים אנשים נוספים, תוך ניצול מעמדה של המערערת כעורכת דין המגיעה לכלא לצורך פגישה נחזית עם לקוח. המערערת אף קיבלה תמורה כספית עבור חלקה, באופן המעלה תהייה לגבי מלוא המניעים שעמדו ביסוד הסכמתה לביצוע המעשים שגלומה בהם תעוזה עבריינית לא מועטה.

הודאתה של המערערת ונסיבותיה האישיות ראויות להתחשבות מסוימת בדרך קציבת העונש, ואכן, בית משפט קמא חרג לקולה ממתחם העונש שקבע. ההשוואה שנעשתה לעניינם של עורכי דין אחרים שהורשעו בסוג עבירה דומה, אינה מסייעת, שכן אלה נדונו בגין אירוע יחיד, לעונשי מאסר מאחורי סורג ובריח הקרובים לאלה שהוטלו על המערערת, וכפי שעולה מפסקי הדין עומדות לכל אחת ואחד מהם נסיבות אישיות כבדות משקל הראויות להתחשבות, שאינן נופלות מאלה שהוצגו לגבי המערערת. עוד ראוי להוסיף כי המערערת אינה רואה את יעודה בעיסוק בעריכת דין והצהירה כי פניה לעיסוק אחר הממלא את עולמה, ואזכיר בהקשר זה כי בשונה מעניינה של המערערת, בית המשפט העליון דחה את ערעור המדינה בעניין קולת עונש המאסר בן 7 החדשים שנגזר על **ברקו**, וקבע כי "**תוספת מספר חודשי מאסר לעונש לא תתרום תרומה ממשית לשיקולי ההרתעה**", נוכח השלכות המעשה על המשך העיסוק המקצועי, שכן "**התוצאה הלבד-פלילית של המעשה בדמות הפגיעה ביכולתה של המערערת לפעול כעורכת דין, שהיא פגיעה כלכלית ואישית קשה למי שהעיסוק במקצוע זה היה כל עולמו**".

עמוד 14

עוד יוער, כי חברי, השופט ארד-אילון, סבור כי הרף התחתון של מתחם העונש שנקבע צריך להיות נמוך יותר, ואולם העונש שגזר בית משפט קמא מצוי בחלקו התחתון של המתחם גם לשיטת חברי, ואין דרכה של ערכאת ערעור להתערב בעונש ככל שהוא הולם את נסיבות המעשה והעושה.

נוכח האמור, מצרף אני עמדתי לזו של חברתי, האב"ד, כי יש לדחות את הערעור כנגד גזר הדין.

יורם צלקובניק, שופט

סוף דבר: הערעור נדחה ברוב דעות של השופטים מרשק-מרום וצלקובניק, כנגד דעתו החולקת של השופט ארד-אילון.

המערערת תתייצב למאסרה בבית-הסוהר נווה-תרצה ביום 4.12.22 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותה תעודת זהות או דרכון, גזר-הדין של בית-המשפט קמא ופסק-דין זה.

על המערערת לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם: מרים חייאב רכזת מיין מוקדם - 074-7831077 (במקום 08-9787377 בעבר), מירב אבוחצירה רשמת מאסרים נדחים - 074-7831078 (במקום 08-9787336 בעבר), וכן להתעדכן באתר האינטרנט של שב"ס, ברשימת הציוד הראשוני שניתן להביא בעת ההתייצבות.

התנאים שנקבעו לעיכוב ביצוע עונש המאסר יעמדו בתוקפם עד להתייצבות המערערת לנשיאת עונשה.

ניתן היום, כ"ג אלול תשפ"ב, 19 ספטמבר 2022, במעמד המערערת וב"כ הצדדים.

דרור ארד-אילון, שופט

יורם צלקובניק, שופט עמית

דנה מרשק מרום, שופטת